

06-01-2018

SAMEN IN HET NIEUWE JAAR, SAMEN DOOR HET LEVEN

Er staat een mooi verhaal in de bijbel, door Jezus verteld aan zijn toehoorders, over een vader met twee zonen. De jongste zoon wil van het leven genieten, neemt een voorschot op zijn erfenis (zijn vader gaat daarin mee) en gaat op pad. Genietend en flierefluitend. Maar, het geld raakt op, zijn nieuwe "vrienden" verdwijnen aan de horizon en de jongen raakt aan lager wal. En hij besluit om terug te keren naar huis, heel nederig, want hij beseft dat hij niet zoveel rechten meer kan doen gelden op zijn positie.

We kennen het verhaal. De vader van deze jongen staat op de uitkijk, wie weet al hoe lang, en als de jongen zegt dat hij het niet meer waard is om zijn zoon te heten, opent de vader alleen maar zijn armen, met een hart vol liefde en ontferming, en bereidt hij een groot feest.

Een vader met twee zonen. De oudste, die gewoon thuis was gebleven, maar niet eens zo van harte, zo blijkt, die ziet dit allemaal gebeuren en wordt flink jaloers. En hij spreekt zijn vader daarop aan, waarom krijgt hij, die klaploper zoveel, terwijl ik altijd dienstbaar ben geweest. En de vader antwoordt dan: ach kind, jij was altijd al samen met mij..

Een prachtig verhaal, een gelijkenis, zoals dat heet, met heel wat diepere lagen, je raakt er niet snel over uitgedacht. Die vader dat is natuurlijk Godzelf, die uit liefde een kind laat gaan, die uit liefde het kind weer verwelkomt en die uit liefde hoopt dat beide zonen zich kunnen openen naar hem toe, en naar elkaar toe.

Samen. Dat was het mooie thema van de dag van de dialoog, die in Sittard-Geleen afgelopen november in de moskee van Geleen werd gehouden. Ik was gevraagd om wat vanuit mijn eigen protestantse context te vertellen en begon mijn bijdrage met dit bijbelverhaal. Daar kwam ik niet zomaar op. De week daarvoor had het geklonken in een bijzondere en historische viering die ik meemaakte, 31 oktober 2017. Ik was uitgenodigd om aanwezig te zijn in de Domkerk in Utrecht waar 500 jaar reformatie werd gevierd als afsluiting van een heel jaar van vieringen, lezingen, bijeenkomsten, gesprekken en tentoonstellingen, om de betekenis van dit moment in de kerkgeschiedenis naar boven te halen.

Ik vertelde het interreligieuze gezelschap in de moskee hoe op 31 oktober 1517 de monnik Maarten Luther een beweging op gang bracht binnen zijn kerk die een grote impact had. En dat het toen ook bleek dat de tijd rijp was voor verandering, op kerkelijk vlak en op sociaal/cultureel vlak. Maar dat deze beweging ook pijnlijke gevolgen had en pijnlijke tegenstellingen aan het licht bracht. In de viering in de Domkerk, waar overigens ook de koning aanwezig was, was daarvoor gelukkig ook volop aandacht. En dat was goed. Want samen vieren en gedenken, kun je alleen als je ook samen de pijnpunten benoemt en erkent.

Wat mijzelf raakte in die viering was het met elkaar kunnen vieren, samen kunnen zijn van gelovigen uit verschillende richtingen (de protestantse en katholieke richting), op basis van de bron waar we samen uit putten: Ons geloof in God, hoe persoonlijk en verschillend ook en de rijke bron van de bijbelse verhalen. En uit het verhaal van de vader met zijn twee zonen, bekend als: de gelijkenis van de verloren zoon, kwam naar ons allemaal de mooie boodschap: God ziet naar ons om, in liefde. Dat werd ook benoemd als de ontdekking van de monnik Maarten Luther, in een tijd waarin helletaferelen geschilderd werden door Jeroen Bosch, en er behoorlijk wat angst bestond: de bijbel leert ons niet over een oordelende God, maar een liefdevolle God. Voor Luther was dat een bevrijding.

En bevrijding doet iets met je, doet iets met je zelfbeeld, maar ook met het beeld dat je van anderen hebt. Er is nog wel eens wat bevrijding nodig in de manier waarop we naar elkaar kijken, naar onze verschillende manieren van zijn, onze verschillende manieren van doen, onze verschillende manieren van geloven..

Het was de vader uit het verhaal er alles aan gelegen om de verbinding weer tot stand te brengen. Daar kwam veel liefde bij kijken, geen blinde liefde, maar wel een soort van liefde met ruimte voor eerlijkheid en vergeving.

Dat vind ik een mooi godsbeeld: een God die verbinding zoekt met mensen en voor die verbinding mensen dus ook nodig

heeft. En mijn godsbeeld hangt dan samen met mijn mensbeeld: een mens komt het beste tot zijn of haar recht wanneer de verbinding, wanneer het samen beleefd wordt. Dat is dus niet een aan elkaar voorbij lopen, maar er samen iets van maken. Daar ook moeite voor doen, omdat je elkaar ziet zitten, elkaar in het oog hebt, elkaar hoog houdt. Omdat we allemaal maar gewoon mens zijn en proberen wat van ons leven te maken.

Laten we dat dan vooral samen doen, was mijn wens voor die avond en is ook mijn wens voor ons allemaal, voor dit nieuwe jaar dat net begonnen is. En dan hoop ik en bid ik dat dit een rijke uitstraling mag hebben.

Hartelijke groet van Irene Pluim

Overweging/Monica Bosman, 06-01-2018

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 2701, Subitem: 233.

23-02-2018

NICO TER LINDEN

Op 28 januari jl. overleed de Amsterdamse dominee Nico ter Linden. Zelfs in de journaals werd melding gemaakt van zijn overlijden. Dat overkomt maar weinig predikanten. Maar ja, Nico ter Linden genoot dan ook grote bekendheid. Allereerst heeft hij naam gemaakt als predikant van de Amsterdamse Westerkerk. Vele jaren had hij een eigen column in het dagblad "Trouw". Hij kwam regelmatig op de televisie met een eigen programma. Hij zegende het huwelijk in van leden van het koninklijk huis. Hij was voor alles de persoon die mooie verhalen kon vertellen. In de eerste plaats Bijbelse verhalen. Maar ook over alledaagse situaties en ontmoetingen met mensen in alle soorten en maten.

Bijna 20 jaar lang was hij als predikant verbonden van de Westerkerk aan de Amsterdamse Prinsengracht. In die periode woonde ik in de Jordaan, op steenworp afstand van dit monumentale kerkgebouw. Een enkele keer (het liefst ging ik toch naar mijn eigen wijkkerk) stapte ik op zondagmorgen wel eens de kerk binnen om een dienst bij te wonen van ds. Ter Linden.

Als je aan de late kant was, moest je genoeg nemen met een plaatsje achter een pilaar, zodat je dominee niet zag, maar wel kon horen. En deze predikant kon je inderdaad horen. Hij wist je te boeien. Met zijn voordracht (hij kreeg begeleiding van niemand minder dan de actrice Cox Habbema) en zijn inhoud.

Of zoals de Volkskrant naar aanleiding van zijn overlijden schreef 'Want in de kerk, met haar hoge gewelven en galmende akoestiek, moet de voorganger zich fysiek en verbaal groot maken. Hij moet recht doen aan het 'ijzersterke script' van de Bijbel. En aan de onovertroffen vertelkunst van zijn auteurs'.

Velen hebben Nico ter Linden leren kennen als schrijver van de zesdelige serie 'Het verhaal gaat', waarin hij de verhalen van de Bijbel opnieuw vertelt en uitlegt. Zelf noemde hij zijn Bijbelse hervertelling: een kinderbijbel voor volwassenen. Voor hem wortelen de Bijbelse verhalen weliswaar in de historie maar daarom zijn het nog geen historische verhalen. Of zoals hij het zelf ooit uitdrukte: 'Wat in de Bijbel staat is wel waar, maar niet echt gebeurd'.

Het ging hem om de diepere lagen van de verhalen. Om de emoties die je aantreft bij mensen: hun angsten en verdriet, maar ook hun vertrouwen en vreugde. Hun zoeken naar een bestemming, hun relatie met God. Hun reis door het leven. Keer op keer wist hij je te verrassen door een eigen invalshoek te geven van de Bijbelse verhalen zodat je die verhalen met andere ogen ging bekijken.

Om een voorbeeld te geven, het dochtertje van Jairus ziet ter Linden als een meisje met eetproblemen, die waren veroorzaakt door het feit dat haar vader haar klein wilde houden. Ter Linden zegt over dat verhaal uit Marcus 5: 'Mijn dochtertje noemt Jairus haar, het klinkt dierbaar en het is ook dierbaar, maar bezitterig is het óók. Er is een ouderlijke zorg die kinderen onvrij maakt en hen verhindert volwassen te worden. Dan blijf je `het dochtertje van`. Je wordt nooit van jezelf, en dus wordt het ook moeilijk je aan een ander te binden. Je raakt in de knoop, met je leven, met je lijf, met de liefde'. (Het verhaal gaat, deel II, blz. 64).

De boodschap van ter Linden lijkt dan ook te zijn dat niet de dochter maar de vader genezen moet worden. Even verderop schrijft hij: Jairus moet in zekere zin ophouden vader te zijn, want dan alleen kan zijn dochter ophouden dochtertje van Jairus te zijn.

Als hij kan ophouden dwingend te vaderen, kan zij ophouden dwingend te dochteren. En of hij dat zal kunnen, is, zo lijkt het verhaal te zeggen, en kwestie van geloof. Met andere woorden, waarom heb je je dochter zo bang gemaakt? Zij is een kind van God, Jairus, en alleen als je haar aan God kunt `teruggeven` zal zij kunnen leven. Het arme kind kan gewoon geen stap doen als de dood is ze voor het leven. Vrees niet, Jairus, geloof.

Ter Linden benadrukt met name de symbolische, zo je wilt de psychologische kant van de Bijbelse verhalen. Hij wil met zijn uitleg de Bijbel vooral menselijk en toegankelijk maken. Iemand zei: Het was zijn verdienste dat hij de Bijbel aan velen teruggegeven heeft.

Hij heeft het in zijn boeken, preken en columns zo weten te brengen, dat mensen van nu zich herkenden in de Bijbelse mensen van toen. Daarin lag zijn kracht en originaliteit.

Bij het maken van preken grijp ik vaak ook even naar 'Het verhaal gaat', altijd benieuwd naar wat Ter Linden over het betreffende Bijbelgedeelte te zeggen heeft. En ik geef toe, dat ik ook graag zo nu en dan een gedachte van hem overneem.

Pier Prins

Vervolg op volgende pagina >>

Vervolg van: NICO TER LINDEN

Overweging/Monica Bosman, 23-02-2018

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 2798, Subitem: 233.

04-05-2018

PINKSTEREN: MET VREUGDE AF-ZIEN EN ZIEN

Met het oog op wat er gebeurt in de wereld om ons heen, is het geen verrassing dat we ons afvragen wat we kunnen waarnemen van Gods nieuwe wereld. Met het Pinksterfeest voor de deur is de vraag, wat de toegevoegde waarde van Pinksteren is. Is er reden tot feestvreugde? Maakt het iets uit als we proberen Jezus na te volgen?

Bij de 12 leerlingen van Jezus wordt duidelijk, dat het niet meeviel om hem na te volgen. Ze mochten niets meenemen voor onderweg: geen stok, reistas, brood, geld en geen extra kleren. Als ze geen onderdak vonden, moesten ze gewoon verder trekken (Lucas 9,1-5). Er werden dan wel 5000 mensen met vijf broden en twee vissen gevoed en Petrus, Johannes en Jakobus gingen met Jezus de berg op, waar ze Mozes en Elia tegenkwamen. Aansluitend ruziën de leerlingen over de vraag wie de meest belangrijke van hen was, maar daarna waarschuwde Jezus weer. Voor wie hem navolgt is er geen rustplek, zoals bij vossen. De doden moeten de doden begraven, ook al gaat het om de eigen vader. En afscheid nemen van huisgenoten is er ook niet bij, want je moet niet achterom, maar vooral vooruit kijken (Lucas 9,57-62).

Terwijl we als lezer van het evangelie van Lucas het idee krijgen dat navolging van Jezus een onbegonnen zaak is, lezen we in Lucas 10,1, dat Jezus plotseling 72 (of in andere handschriften 70) anderen aanstelde, die hij twee aan twee de wereld in stuurde. Want de oogst is groot en er zijn weinig arbeiders. Ook hier klinkt een waarschuwing: Ze gaan als lammeren onder de wolven. Er mocht ook niets worden meegenomen voor onderweg: Geen geldbuidel, reistas, sandalen. Als een stad hen niet welkom heette, mochten ze het stof van hun voeten afvegen als aanklacht (Lucas 10,1-11).

Al met al vinden we bij Lucas geen reclamepraatje om Jezus na te volgen. Met de negatieve kanten kunnen we ons afvragen of we er wel aan moet beginnen. Of we het wel willen en kunnen en of de moeite wel loont. Ook al konden de 72 onheilspellende woorden spreken. Ook al hadden ze macht om slangen en scorpioenen te vertrappen en vijanden te breken, zodat hen niets kon schaden. Ook al waren er lichtpunten, zoals de spijziging, het moment op de berg en het succes van de leerlingen om mensen te genezen en boze geesten uit te drijven. Het is duidelijk: bij geloof en navolging zijn niet alléén maar goede momenten. We lopen tegen onze grenzen aan. Niet alles wat we willen, kunnen we ook. Er gaan dingen mis en soms is het echt afzien.

Maar geloven en navolgen is méér dan dit. Het is soms ook af-zien van wat voor ogen is, om te kunnen zien wat er (nog) niet is. Er valt een ander licht op ons en op de wereld om ons heen. Het geloof leert ons om niet in onze onmogelijkheden te blijven hangen. Het licht geeft ons kracht en moed om af te zien van onze onmogelijkheden. Dit af-zien van onszelf houdt het verlangen in om wel iets te doen met geloof en navolging. Al lijkt het soms onnozel, naïef en lijkt het bij tijden onverstandig en niet te beredeneren. Maar, gezien de gebeurtenissen in de wereld, is het maar de vraag of we zo veel verstandiger leven als we alléén doen wat we op een goede manier kunnen beredeneren.

Geloof en navolging zijn van toegevoegde waarde als het gaat het om signaleren en benoemen van macht en machtspelletjes, die worden gespeeld in de grote wereld en in onze kleine wereld. Soms zijn we er deel van en soms hebben we het niet in de gaten. De eerste stap vanuit ons geloof is dan dat we af-zien van onszelf, zodat we dit waarnemen. De tweede stap is navolging en houdt in, dat we in actie komen. Niet zozeer namens onszelf, maar in de naam van Jezus. Niet om als moraal ridder op te treden of om een beter mens te zijn en de ander te veroordelen, maar vragenderwijs, om er achter te komen wat er speelt en of er niet andere mogelijkheden en manieren zijn. En soms gaat het om protest tegen de boze geesten die mensen misleiden, misbruiken, waar respect voor elkaar ver te zoeken is. Vanuit geloof en navolging gaat het er om groter te denken. Dat maakt Lucas duidelijk door het niet alleen over de 12 leerlingen te hebben, conform de 12 stammen van Israël, maar ook over de 72 anderen die hij aanstelde. Verwijzend naar het aantal kleinzonen van Noach, die het nieuwe begin symboliseren ná de grote vloed (of 70 als getal van de volheid, het getal van alle volken, de hele wereld).

Geloven en Jezus navolgen is af-zien. Het begint met het signaleren en benoemen van wat ons afleid van wat wezenlijk is en onzichtbaar: Gods wereld nabij. En Gods wereld is nabij als we God zien in de ander. Dit kunnen we zien als we af-zien van onszelf. Dan ligt onze vreugde niet in de onderwerping van mensen of machten, maar in de gedachte dat God ons kent bij onze namen en weet wie we zijn in het licht van zijn nieuwe wereld. De wereld is (nog) niet verandert, dat is ook in Lucas 10 zo. Goede Vrijdag, Pasen en Pinksteren moesten toen nog gebeuren. Maar, vooruitlopend op Pinksteren, komt Jezus in Lucas 10,21 bij de Geest-vreugde uit: Op dat moment begon hij (Jezus) vervuld van de heilige Geest te juichen en zei: 'Ik loof u, Vader, Heer van hemel en aarde, omdat u deze dingen voor wijzen en verstandigen hebt verborgen, maar ze aan eenvoudige mensen hebt onthuld.'

In de Geest van Pinksteren kunnen we eenvoudig zijn en denken en met vreugde af-zien om te zien wat ons te doen staat. In de naam van Jezus.

Gezegende Pinksteren

ds. Joachim Stegink

Overweging/Monica Bosman, 04-05-2018

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 2937, Subitem: 233.

03-07-2018

ZOMERSE GEDACHTEN BIJ DE BRON

Ik kwam een gedicht tegen, uit ervaring opgeschreven, door een dominicanes. Een kloosterlinge die blijkbaar, hoe troostend, haar eigen strijd voert om tot zichzelf en tot God te komen. En mijn gedachten gingen naar de zomerperiode die voor mij ligt. Een tijd om wat meer rust in te bouwen, om terug te keren tot mijzelf en de bronnen waaruit ik put.

Tijd die nodig is, niet alleen in de zomerperiode trouwens. Want wat kunnen we ons iedere dag weer laten opjagen en beïnvloeden door zaken die om aandacht roepen en heel belangrijk lijken. En soms zijn ze dat ook, maar de gedachten en vragen in het gedicht confronteren mij. En ze roepen tegelijkertijd een verlangen in mij naar boven. Ik nodig de lezer uit om dit gedicht heel rustig te lezen en toe te laten wat dit aan gedachten teweeg brengt. En om ruimte te geven aan de vraag waar het gedicht mee eindigt: door wie of wat laat ik mij leiden? Misschien geen vraag waar we direct antwoord op hebben, wel een vraag die we onszelf en elkaar eens mogen stellen. In alle rust en openheid. Wat zullen dat mooie gesprekken worden.

Een goede zomer gewenst, Irene Pluim

In een wereld vol geluiden
Wil ik uw stem horen
Niet de dagelijkse stroom
aan zinvolle en nutteloze informatie
Niet opgejaagd door alles wat moet
Groots en belangrijk is
Ik wil geen vaste paden
Gehechtheid aan wat hoort en redelijk is

Ik verlang naar eenvoud
Helder en authentiek
Ik wil kiezen
Door mij te ontdoen van wat bekneelt
En mij onvrij maakt
Hier wil ik gaan
Mijn tijd doorbrengen bij het kleine
Het speelse, het tere

Waar zou ik bang voor zijn?
Voor de stem die tot mij spreekt?

Om U te horen
Ontdoe ik mij van mijn schoenen
Mijn uiterlijk vertoon
En open mijn handen
Om bij U te zijn
Laat ik mij leiden

Overweging/Willy de Koning, 03-07-2018

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 3031, Subitem: 233.

04-10-2018

SPULLEN

In de laatste bijeenkomst van de ouderenkring in Geleen (28 augustus jl.) spraken we over spullen die we in huis hebben. Spullen die we gekocht of gekregen hebben. Spullen waar we in de loop der jaren persoonlijk aan gehecht zijn geraakt. Een aantal deelnemers had ook iets meegenomen dat een speciale herinnering voor hen had. Bij die voorwerpen die getoond werden, hoorden mooie verhalen van lang geleden. Iemand vertelde over een houtsnijwerk dat zij voor altijd verbond met de geboorte van haar eerste kleinkind. Een ander kwam met een indrukwekkend verhaal over een speciaal dagboekje daterend uit de oorlogstijd in Nederlands-Indië. Weer iemand anders toonde een lampje dat hij bij een speciale gelegenheid had gekregen. Nog weer iemand anders liet een miniatuurfietsje zien, dat een speciale rol in haar leven had gespeeld. Zo noemde elke deelnemer aan deze groep wel een voorwerp dat voor hem of haar tot de verbeelding sprak.

Bij spullen in je huis kan het om van alles gaan. Om dingen die je dagelijks gebruikt zoals een tafel of stoelen. Vaak weet je nog goed waar je die gekocht hebt. En wanneer dat was. En waarom. Bijvoorbeeld toen je ging trouwen of samenwonen. Of ging verhuizen. Of zomaar omdat je eens wat nieuws wilde.

Het kan ook een boek zijn dat je ooit in je bezit gekregen hebt en dat je geraakt heeft. En daarom een speciaal plekje in je boekenkast heeft gekregen. Maar bij spullen kun je ook denken aan dingetjes die iedereen wel in huis heeft staan. Een bordje, een vaasje, een beeldje. Of een prulletje. Soms stelt het niks voor en heeft geen enkele waarde, maar ze horen erbij. Als dominee kom ik in heel veel verschillende woonkamers, waarin zich uiteenlopende voorwerpen bevinden. Ik vind het altijd mooi om die allemaal te zien. Want al die spullen zeggen ook iets over de bewoner. En over hoe het huis is ingericht. En over smaak en voorkeur.

Een mens verzamelt wat in zijn en haar leven. Maar er zijn ook momenten dat je dingen weer weg moet doen. Dat doet zich bijvoorbeeld voor bij een verhuizing en zeker als je kleiner gaat wonen. Dat is het geval bij opname in een verzorgingshuis of een verpleeghuis. Dan moet er radicaal opgeruimd worden. Want je mag immers maar weinig meenemen. Vaak moet het opruimen ook nog in korte tijd en onder druk geregeld worden. Van sommigen hoor ik dan wel eens hoe moeilijk en verdrietig dat kan zijn, want je moet zo definitief afstand doen van dingen die je lief en dierbaar zijn.

Als het gaat om gedwongen verhuizingen, komen ook vluchtelingen mij voor de geest. Zij hebben al hun bezittingen en spullen moeten achtergelaten. Soms van de ene dag op de ander. En als ze hier komen in een asielzoekerscentrum, hebben ze meestal niet meer dan wat persoonlijke dingen bij zich. Wat kleren en kleinigheden.

De meeste spullen die in je huis staan, heb je zelf ooit aangeschaft. Maar er zijn ook dingen die je gekregen hebt of geërfd. Zoals sieraden van je moeder. Het gouden horloge van opa. Of een antieken kastje van je tante. Het betreffen voorwerpen die van de ene generatie overgaan op de ander en zo geslachten met elkaar verbinden. Zoals een stoel waarop mijn overgrootmoeder, mijn grootmoeder, mijn moeder gezeten hebben en waarop ik en mijn kinderen nu zitten. En soms weet je niet goed wat je er mee moet. Die ring van oma ligt al jaren ongebruikt in de kast, maar om die weg te doen, is ook zo wat.

Kortom ons bestaan is veelal omringd door spullen die we om ons heen verzameld hebben en die deel uit maken van ons

leven. Spullen waar we ons goed bij voelen en die ons vreugde en voldoening geven. Soms zelfs levenszin. Maar ook spullen die een last voor je kunnen vormen. Hoe belangrijk spullen en bezittingen ook voor ons ook moge zijn, tegelijkertijd treffen we in de Bijbel ook verhalen en woorden aan die het bezit relativeren. Naast zeer vermogende mensen als Abraham en koning Salomo treffen we in de Bijbel mensen aan zonder noemenswaardige bezittingen of spullen, zoals Jezus en zijn discipelen die zonder bagage van stad naar stad trekken. Of iemand als Palas die op zijn reizen hooguit wat persoonlijke dingen in zijn rugzak zal hebben gehad.

De Bijbel is niet tegen bezit of het hebben van allerlei spullen, maar die spullen moeten je niet in de greep hebben.

Er is in het leven meer dan bezit en spullen, hoe belangrijk die ook zijn. Jezus zegt in zijn Bergrede zo: 'Verzamel voor jezelf geen schatten op aarde: mot en roest vreten ze weg en dieven breken in om ze te stelen. Verzamel schatten in de hemel, daar vreten mot noch roest ze weg, daar breken geen dieven in om ze te stelen'. (Matteüs 6: 19-20)

Bovendien je kunt al je spullen toch niet meenemen het graf in, zoals de Prediker zegt: 'Naakt is zo iemand uit de moederschoot gekomen, even naakt keert hij terug. Niets van wat hij heeft verworven en in handen dacht te hebben, neemt hij mee' (Prediker 5: 14). Paulus sluit zich bij de wijze raad van Prediker aan als hij in zijn brief aan Timoteüs laat weten: 'Wij hebben niets in deze wereld meegebracht en kunnen er ook niets uit meenemen. Wij hebben voedsel en kleren, laten we daar tevreden mee zijn'. (I Timoteüs 6: 7-8).

Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 04-10-2018

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 3190, Subitem: 233.

04-12-2018

ONBEGONNEN WERK

De afstand tussen Nazareth en Bethlehem zal zo'n 150 kilometer zijn.

Een lange voettocht door woestijn- en rotsachtig gebied. Het is die route die Jozef en Maria ooit liepen. Zo'n 2000 jaar geleden. Als ze zo'n 30 kilometer per dag voor hun rekening namen, waren ze al snel een kleine week onderweg. En dat terwijl Maria hoogzwanger was.

Eigenlijk onbegonnen werk, die reis. De twee zagen er dan ook als een berg tegenop om op pad te gaan.

Maar ze deden het toch maar. Ze moesten ook wel. Ze hadden geen keuze. De keizer in Rome dwong hen te gaan, ook al was het onverantwoord.

Onbegonnen werk. Een vaste uitdrukking in onze taal. Hoe vaak gebruiken we die niet? Als iets dat onuitvoerbaar lijkt te zijn. Om aan te geven, dat iets bij voorbaat al dreigt te mislukken, nog voor je er aan begonnen bent. Inderdaad het is vaak een hele klus om iets totaal nieuws op poten te zetten. Omdat je vaak niet kunt overzien waar het toe leidt. En is het al die energie en die tijd waard, die je er insteekt? Waar ben ik aan begonnen? En waar eindigt het? Zal menigeen zichzelf afvragen toen hij of zij een nieuw en onzeker project startte.

Ook Jozef en Maria begonnen aan een project dat omgeven was met onduidelijkheid. Vragen en twijfels. Kortom hun reis leek onbegonnen werk, toen ze op een goede dag hun stad Nazareth verlieten voor een onbekend avontuur. Na een moeizame tocht kwamen ze tenslotte aan in de plaats van hun bestemming.

Ze verlangden naar rust. Naar een dak boven hun hoofd. Naar een stukje beschutting. Naar een plek waar hun kind veilig en verzorgd geboren kon worden.

Onbegonnen werk, lijkt het.

Maar het gebeurt toch maar.

God laat zich kennen.

Hij geeft zich helemaal. Hij slaat in Jezus bruggen. Bruggen tussen vijanden. Bruggen tussen wat onmogelijk is.

In Jezus zien we God aan het werk. Concreet en creatief. Het onmogelijke wordt mogelijk gemaakt.

Voor God geldt geen enkel onbegonnen werk. In Jezus wordt Hij mens. Hij geeft ons licht. En de kracht om een begin te maken met wat onbegonnen werk is.

Pier Prins

Overweging/Monica Bosman, 04-12-2018

Bron: historisch archief van www.protestants-sittard.nl,
Nieuwsid: 3326, Subitem: 233.